

Arrest

nr. 94 721 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op in 1986 in het dorp Regi van het district Peshawar, provincie Khyber Pakhtunkwa. U bent ongeletterd en nadat u zich in 2010 een wagen aanschafte, begon u als taxichauffeur te werken. In 2010 ging uw vader, een oud-militair, mee met de beweging Ansar-ul Islam. Zo'n twee maanden later, op 25 of 26 januari 2011, vroeg een klant u naar Bara te rijden. Daar aangekomen werd u voorgesteld aan Ghuncha Gul, een van de leiders van Lashkar Islam. Hij vertelde u dat hij uw vader verantwoordelijk achtte voor het mortiergeschut dat zijn troepen trof in hun strijd tegen Ansar-ul Islam. Hij vroeg u om u aan te sluiten bij zijn groepering. U weigerde tot hij u martelde en u met de dood bedreigde. Vervolgens werd u

gedurende vijf dagen in een gevangenis vastgehouden. Nadien werkte u gedurende zo'n vijftwintig dagen als persoonlijke chauffeur van Ghuncha Gul, tot u uw kans schoon zag en naar uw oom vluchtte. U vernam er dat u door de politie gezocht werd omdat uw taxi gebruikt was voor een bomaanslag. U verbleef twintig dagen bij uw oom tot u een dreigbrief van Lashkar Islam ontving. Vier maanden was u onderweg tot u op 27 juli 2011 in België aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een pagina uit krant, twee foto's, een aankoopbewijs van een wagen, een badge, een dreigbrief en een ontslagbrief van uw vader uit het leger neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u door Lashkar Islam gekidnapt en de door de Pakistaanse overheid gearresteerd te worden. Zowel uw vrees voor Lashkar Islam als uw vrees voor de Pakistaanse overheid vindt zijn grond in het gedwongen verblijf dat u bij Lashkar Islam kende. Aan dit verblijf bij Lashkar Islam kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat u de periode die u actief was voor Lashkar Islam en meer bepaald voor Ghuncha Gul niet correct kan inpassen in de turbulente periode die Ghuncha Gul en Lashkar Islam destijds meemaakten. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u van eind januari 2011 tot eind februari 2011 bij Ghuncha Gul actief was. U stelt immers dat u op 25 of 26 januari 2011 ontvoerd werd, dat u op 2 of 3 februari 2011 (toen uw auto voor een bomaanslag gebruikt werd) bij Lashkar Islam vertoefde en er bleef tot uw ontsnapping, twintig dagen voor ontvangst van de brief die op 24 maart 2011 gedateerd werd (CGVS p.2,3,5,7). U, die beweert gedurende vijftwintig dagen de chauffeur van Ghuncha Gul te zijn geweest, bent er evenwel niet van op de hoogte dat de persoon die u zou hebben rondgereden destijds in werkelijkheid ontvoerd was. Ghuncha Gul werd immers eind januari 2011 uit zijn basis te Gagrina ontvoerd en werd twee maanden later nog steeds opgegeven als zijnde in de gevangenschap van Mangal Bagh. Gevraagd of u iets vernam over de ontvoering van Ghuncha Gul antwoordde u slechts dat u erover hoorde maar dat het gebeurde voor u bij hen ging, al heeft u geen idee hoelang voordien (CGVS p.6). Dit is hoogst merkwaardig en strijdig met de voorhanden informatie.

Dat bovendien gedurende de periode dat u bij Lashkar Islam zou zijn geweest de leden van de Zakakhel-stam waar u bij verbleef, zich meer en meer afscheurden van Lashkar Islam en de wapens tegen Lashkar Islam begonnen op te nemen, is u ook niet opgevallen, daar u geen gewag maakt van problemen tussen Ghuncha Gul en Mangal Bagh, de algemene leider van Lashkar Islam (CGVS p.6).

Geconfronteerd met de bovenstaande informatie en de werkelijke situatie tijdens de periode dat u bij Ghuncha Gul zou vertoefd hebben, ontkent u het feit dat Ghuncha Gul destijds gekidnapt was en reageert u op de informatie dat de Zakakhels zich destijds aan het keren waren tegen Lashkar Islam door te stellen dat u geen exacte data herinnert (CGVS p.7). Zelfs zonder exacte data geeft u echter voldoende aanknopingspunten, zoals uw reistijd van Pakistan tot België waaruit met zekerheid kan besloten worden dat u wel degelijk claimt om in de handen van Ghuncha Gul te hebben vertoefd van eind januari tot eind februari 2011 (CGVS p.2). Dat u beweert destijds de persoonlijke chauffeur van Ghuncha Gul te zijn geweest zonder er van op de hoogte te zijn dat hij destijds niet op vrije voeten was, doet elke geloofwaardigheid van uw asielaanvraag teniet.

Bovendien blijkt u ook commandant Tooti, de persoon die in afwezigheid van Ghuncha Gul de leiding over de Zakakhel fractie overnam, niet te kennen (CGVS p.8). Ook Maulawi Hashim Khan, een invloedrijke stamouder van de Zakakhel, is u onbekend (CGVS p.8). Bovenstaande vaststellingen verhinderen elk geloof in uw verklaring dat u een welbepaalde periode voor Ghuncha Gul heeft gewerkt. Daar de vervolging die u vreest van zowel de overheid als Lashkar Islam geheel voortvloeien uit uw verblijf bij Ghuncha Gul, kan er aan uw asielmotieven geen geloof worden gehecht.

Ten overvloede kunnen er nog ongerijmdheden opgemerkt worden in uw asielaanvraag. Zo is het zeer bevreemdend dat ze u, een gedwongen rekrut, een vertrouwensfunctie zouden geven. U vertelt immers dat u, nadat u zijn aanbod afsloeg om bij hem in dienst te treden, door Ghuncha Gul gemarteld werd om slechts nadat u met de dood bedreigd werd ermee in te stemmen voor Ghuncha Gul te werken. Vervolgens gooiden ze u nog voor vijf dagen in een gevangenis, om u nadien tot de persoonlijke chauffeur van de belangrijkste commandant van de Zakakhels te benoemen. Deze plotse wending verklaart u door te beweren dat Ghuncha Gul u in de gaten wenste te houden. Uw verklaring voldoet echter allerminst om de bizarre situatie uit te klaren gezien de grote bewegingsvrijheid die u, zo blijkt ook uit uw ontsnappingsverhaal, genoot (CGVS p.3-4,7). Dat u, iemand die gemarteld en met de dood bedreigd moet worden om te willen toetreden en wiens loyaliteit bijgevolg minstens als erg bedenkelijk moet genoemd worden, direct een belangrijke vertrouwensfunctie toegewezen krijgt (zonder dat u bovendien als chauffeur een grondige terreinkennis van de regio of enige gevechtserfaring heeft), is weinig aannemelijk.

Voorts is het bevreemdend dat u, op het feit dat u gezocht wordt door de politie na, geen informatie heeft over het politieonderzoek tegen u. Daar u beweert de Pakistaanse overheid te vrezen mag minstens van u verwacht worden dat u meer details heeft over de status van het onderzoek. U weet echter niet wat er in de F.I.R. (First Information Report) geschreven staat en de status van het politieonderzoek is u ook onbekend (CGVS p.7). Dat u beweert Pakistan te zijn ontvlucht mede omwille van uw vrees voor de Pakistaanse overheid en om deze reden niet naar uw land terug te kunnen, zonder zelfs maar te weten van wat u beschuldigd wordt, schaadt aanzienlijk het geloof in de verklaarde vrees. Dat u niet weet wat er in de F.I.R. geschreven staat omdat u ongeletterd bent en u nooit naar school zou zijn geweest, (CGVS p.3,7), is opmerkelijk daar u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart tot de vijfde graad te hebben gestudeerd. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak komt u niet verder dan ze eenvoudigweg te ontkennen, een weinig overtuigende verklaring (CGVS p.5). Nochtans wijt u ook uw gebrekkig vermogen om de belangrijkste gebeurtenissen in de tijd te situeren aan uw zogenaamde ongeletterdheid. Zo schuift u ze als verklaring naar voor om uw onvermogen om het moment waarop uw vader met Ansarul Islam vertrok te dateren (CGVS p.4). Ook is het u onbekend wanneer uw broer verdween (CGVS p.6). De hierboven aangehaalde eigenaardigheden ondermijnen verder het geloof in uw asielmotieven.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Aan het einde van het gehoor haalt u een grondconflict tussen uw stam en de overheid aan. Er dient evenwel op gewezen te worden dat u niet persoonlijke betrokken bent bij het conflict en dat de hinderlijke houding van de politie die u in de rand van het conflict diende te ondergaan niet gekwalificeerd kan worden als een daad van vervolging of ernstige schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Op de vraag of u zich elders in Pakistan kunt vestigen werpt u slechts de problemen op, die bedrieglijk werden gevonden (CGVS p.7). Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw identiteitskaart, de foto, het aankoopbewijs van de wagen en het ontslagdocument van uw vader uit het leger handelen slechts over uw identiteit en het beroep van u en uw vader. Het krantenartikel is een opsporingsbericht dat geplaatst werd door een vriend van u, waardoor het elke objectieve bewijswaarde verliest (CGVS p.6). De foto betreft slechts een van het internet gehaalde foto van een uitgebrande wagen. Er kunnen uit de foto geen objectieve elementen gehaald worden die uw relaas ondersteunen. Wat de badge en de dreigbrief betreft dient allereerst aangehaald dat het mag verwonderen dat beiden de naam van Lashkar Islam dragen gezien de gebeurtenissen die hierboven beschreven werden. Daarnaast moet er op gewezen worden dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchteling van 28 juli 1951 en “van het begrip”. Verzoeker verwijst naar rechtsleer en het UNHCR handboek. Verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte was van het feit dat Ghuncha Gul ontvoerd was in de periode dat verzoeker diens chauffeur was. Het is volgens verzoeker mogelijk dat dit gebeurd is voordat verzoeker werd gerekruteerd of nadat verzoeker was gevlucht. Verzoeker heeft nog steeds de littekens die de martelingen bewijzen en hij werd aangesteld als chauffeur zodat Guncha Gul hem in de gaten kon houden.

In wat zich voordoet als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij eveneens recht heeft op subsidiaire bescherming indien

de overheid niet kan of wil instaan voor zijn veiligheid. Dit is hier het geval aangezien hij ten onrechte wordt gezocht door de Pakistaanse overheid omdat zijn auto werd gebruikt bij een bomaanslag.

2.2. Bij terugkeer naar Pakistan vreest verzoeker door Lashkar Islam gekidnapt en door de Pakistaanse overheid gearresteerd te worden. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Zo stroken verzoekers verklaringen niet met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. De periode waarin verzoeker beweerde actief te zijn voor Lashkar Islam en meer bepaald voor Ghuncha Gul kan niet worden ingepast in de turbulente periode die Ghuncha Gul en Lashkar Islam destijds meemaakten. Uit verzoekers verklaringen kan afgeleid worden dat hij van eind januari 2011 tot eind februari 2011 bij Ghuncha Gul actief was. Verzoeker stelde immers dat hij op 25 of 26 januari 2011 ontvoerd werd, dat hij op 2 of 3 februari 2011 - toen zijn auto voor een bomaanslag gebruikt werd - bij Lashkar Islam vertoefde en er bleef tot zijn ontsnapping, twintig dagen voor ontvangst van de brief die op 24 maart 2011 gedateerd werd (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 3, 4, 5, 7). Verzoeker, die beweert gedurende vijftwintig dagen de persoonlijke chauffeur van Ghuncha Gul te zijn geweest, is er echter niet van op de hoogte dat de persoon die hij zou hebben rondgereden, volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier op dat ogenblik ontvoerd was. Volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier werd Ghuncha Gul eind januari 2011 uit zijn basis te Gagrina ontvoerd en twee maanden later nog steeds opgegeven als zijnde in gevangenschap van Mangal Bagh. De argumentatie dat hij niet op de hoogte was van het feit dat Ghuncha Gul ontvoerd was in de periode dat verzoeker diens chauffeur was en het mogelijk is dat dit gebeurd is voordat verzoeker werd gerekruteerd of nadat verzoeker was gevlucht, is dan ook niet bij machte om voormelde vaststelling te weerleggen of te verklaren of om de informatie aanwezig in het administratief dossier te ontkrachten.

Het is tevens niet aannemelijk dat Lashkar Islam verzoeker, een gedwongen rekrut, een vertrouwensfunctie zouden geven. Verzoeker verklaarde immers dat hij, nadat hij het aanbod afsloeg om bij Lashkar Islam in dienst te treden, door Ghuncha Gul gemarteld werd om slechts nadat hij met de dood bedreigd werd ermee in te stemmen voor Ghuncha Gul te werken (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 5). Vervolgens werd hij nog voor vijf dagen in een gevangenis gegooid, om hem nadien tot de persoonlijke chauffeur van de belangrijkste commandant van de Zakakhels te benoemen (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 5; Landeninformatie). De argumentatie dat hij werd aangesteld als chauffeur zodat Ghuncha Gul hem in de gaten kon houden, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. Dat verzoeker, iemand die gemarteld en met de dood bedreigd moet worden om te willen toetreden en wiens loyaliteit bijgevolg minstens als erg bedenkelijk moet genoemd worden, direct een belangrijke vertrouwensfunctie toegewezen krijgt is niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststelling verhinderen elk geloof aan verzoekers verklaring dat hij een welbepaalde periode voor Ghuncha Gul heeft gewerkt en bijgevolg evenzeer aan zijn problemen die hij hier aan koppelt. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor de Pakistaanse autoriteiten, aangezien verzoeker verklaarde dat zijn auto gebruikt werd voor een bomaanslag tijdens zijn verblijf bij Lashkar Islam (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 4, 5). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn vrees voor de Pakistaanse autoriteiten. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker antwoordde op de Dienst vreemdelingenzaken op de vraag of hij problemen heeft met zijn autoriteiten ontkennend (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker, op het feit dat hij gezocht wordt door de politie na, geen informatie heeft over het politieonderzoek tegen hem. Zo weet verzoeker niet wat er in de F.I.R. (First Information Report) geschreven staat en is de status van het politieonderzoek hem ook onbekend (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Dat verzoeker beweert Pakistan te zijn ontvlucht mede omwille van zijn vrees voor de Pakistaanse overheid en ook om deze reden beweert niet naar zijn land terug te kunnen, zonder zelfs maar te weten van wat hij beschuldigd wordt, ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

2.3. In de mate verzoeker zich ook voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg

maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) vreemdelingenwet.

2.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen. Ook om het vermeende lokale grondconflict, waarvan verzoeker pas op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag maakte, te ontlopen beschikt verzoeker aldus over een binnenlands beschermingsalternatief (stuk 3, gehoorverslag, p. 8).

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF